

La caiguda d'un ídol

written by Josep Maria Loperena | 7 de setembre de 2019

Diuen els seus incondicionals que Jordi Pujol va ser un estadista sense estat. El 1955 un col·lectiu universitari de caràcter apolític i de conscienciació nacionalista format per joves professionals i empresaris va crear el CC, del qual formaven part Jaume Carner, Frederic Roda, Jaume Nualart i el mateix Pujol. El mateix que poc després va ser empresonat pels esdeveniments del Palau. Més tard es va independitzar aconseguint ser el màxim dirigent de la dreta catalanista –no independentista– i el màxim responsable del més gran dels garbulls econòmics que van acabar amb CiU.

Així i tot, tots els ciutadans sobiranistes sempre van reconèixer la seva capacitat com a polític i el fet d'haver estat reclòs en una presó franquista per ser 'català'. A través de CiU, Pujol va estructurar un projecte cristià-demòcrata vinculat al món empresarial i a l'Església. A les eleccions de 1980 Pujol va arrasar. Una vegada més el seny va fer que els catalans votessin CiU per a evitar una victòria de l'esquerra. Pujol 'per fer país' tenia agafats pels nassos els burgesos, la banca i els capellans, però com que li calia disposar de fons suficients per a promocionar el seu partit, va crear Banca Catalana amb l'ajuda del pare. CiU, en aconseguir la majoria absoluta, va catapultar com a magnífics a gent poc recomanable del seu entorn, com Macià Alavedra, Lluís Prenafeta, Antoni Sobirà i Carles Subarroca. Tots ells van acaparar el pressupost de caràcter bilionari de la Generalitat, i es van enriquir i crear societats fraudulentess.

Carlos Villarejo, cap de la Fiscalia de Catalunya, va formular una querella criminal contra ell i els altres vint-i-cinc ex-administradors de Banca Catalana. Els querellats havien anat captant diners oferint 'extra-tipus' als ciutadans, falsejant la comptabilitat per a eludir el pagament d'impostos. La querella va seguir endavant, però el ple del TSJC,

vergonhosament, va decidir arxivar-la donat el 'tarannà' de Pujol. Villarejo va ser defenestrat i considerat enemic de Catalunya. ¿Va ser Jordi Pujol un bon president? Estic d'acord amb Salvador Sostre quan va afirmar en aquest mateix diari que "Pujol va ser el polític més important de la nostra història", però s'oblidà d'afegir que també va ser el més corrupte. És cert que va crear l'Estatut regulador de les institucions públiques, que es va treure de la màniga la Corporació Catalana de Radiotelevisió (TV3) i que va promulgar, entre altres, les lleis de Normalització Lingüística, la d'Ordenació Territorial i la Sanitària, emperò si no fos que a mitjans de 1990 va donar la campanada desvetllant als mitjans de comunicació que havia obert un compte multimilionari a Andorra amb diners procedents de l'herència del pare.

Ara la Guàrdia Civil, en concret la UDEF, ha lliurat al Magistrat José de la Mata del Jutjat número 5 de l'Audiència Nacional un informe que quantifica la fortuna dels Pujol en 290 milions d'euros. El fiscal Villarejo tenia raó. De la Mata, en una recent interlocutòria, assenyala que Marta Ferrussola i els Pujol, "aprofitant la posició privilegiada de llinatge en la vida política, social i econòmica van acumular un patrimoni desmesurat fruit de les seves conductes depravades i corruptes".

L'informe de la UDEF és desolador. Responsabilitza a tota la família Pujol induïda per Marta Ferrussola, d'haver actuat com un grup criminal des del moment que va obrir l'any 1990 el seu primer compte fora d'Espanya. Desmenteix, per tant, l'origen de la fortuna dels Pujol atribuïda a un llegat del pare de l'expresident. L'atestat acredita com a dogma de fe que les facturacions milionàries fetes mitjançant les societats associades a Jordi Pujol i Marta Ferrussola no tenen cap justificació, ja que no se sustenten en la prestació de cap servei relacionat amb els conceptes que figuren a les factures. Ha estat l'estafa més gran que un estadista ha fet al seu país. Un desfalc aparentment senzill donada la posició

del corrupte de torn, el cap d'un clan de desaprensius que, sense cap mena de pudor ni de vergonya, es va apropiat dels cabdals de tot un poble. Un saqueig en tota regla emparat en l'equivocada estima de les seves víctimes i la impunitat de l'omnipotència del clan Pujol.

Aquest colossal i inoportú escàndol de l'expresident de la Generalitat i la seva família ha sobrepassat els límits de la lògica si els relacionem amb la immediació d'una sèrie d'esdeveniments crucials que es produiran, inexorablement molt aviat, en la nostra Nació. Per a molts no ha estat més que la caiguda d'un ídol, per a uns altres el descrèdit dels polítics espuris i partidistes, per a la majoria de ciutadans la descomposició d'un règim burgès i clerical i per als votants del primer d'octubre, un nou entrebanc del sistema per dificultar el camí cap a una República independent dins d'Europa, que és la voluntat dels habitants d'un poble que vol viure amb llibertat.